

PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

16.08.2021 r.

KOMENTARZE EKSPERTÓW WS. NAJWAŻNIEJSZYCH WYROKÓW/ INTERPRETACJI

SPIS TREŚCI

Otrzymanie przez rolników dodatkowych produktów związanych z organizowaną akcją promocyjną stanowi sprzedaż premiovą w rozumieniu ustawy PIT, wyrok NSA z 4 sierpnia 2021 r., sygn. II FSK 123/19 3

Kwestia uznania danego produktu za płyn do papierosów elektronicznych (tj. za wyrób podlegający akcyzie) w zależności od jego faktycznego przeznaczenia, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.124.2021.2.JS 4

Otrzymanie przez rolników dodatkowych produktów związanych z organizowaną akcją promocyjną stanowi sprzedaż premiovą w rozumieniu ustawy PIT, wyrok NSA z 4 sierpnia 2021 r., sygn. II FSK 123/19

Otrzymanie przez nabywającego, po osiągnięciu określonego wolumenu zakupu, innych towarów niż zamawiane, stanowi sprzedaż premiovą, a nie rabat towarowy. Jak wynika z uzasadnienia ustnego NSA, z rabatem towarowym mamy do czynienia tylko wtedy, kiedy nabywca kupując przedmioty o określonej wartości lub określoną ich ilość otrzymuje dodatkowo pewną ilość tego samego towaru. Ponadto podkreślono, iż przez rabat towarowy nie należy definiować sytuacji, gdzie sprzedaż jest realizowana przez dystrybutorów, a nie bezpośrednio przez sprzedającego czy też producenta.

Tym samym odrzucono stanowisko podatnika, zgodnie z którym powyższa akcja promocyjna stanowi rodzaj swoistego rabatu towarowego (naturalnego) o charakterze bezpośrednim lub pośrednim, w ramach którego występuje świadczenie ekwiwalentne do wydania produktów promocyjnych w postaci realizacji określonej transakcji zakupu przez rolnika.

Jak wynikało z okoliczności faktycznych sprawy, rolnicy, po dokonaniu zakupu odpowiedniej ilości/wartości towarów lub zakupu określonych towarów będą uprawnieni do otrzymania dodatkowego produktu identycznego do już zakupionego lub innego produktu, znajdującego się w ofercie sprzedającego lub nabytego wyłącznie dla celów promocji, niebędących w stałym asortymencie.

Zdaniem zarówno Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w Warszawie, jak i Naczelnego Sądu Administracyjnego, w analizowanym przypadku wydawanie na rzecz rolników produktów powinno być interpretowane jako wydanie nagród w sprzedaży premiovej, która podlega opodatkowaniu zryczałtowaną

stawką podatku PIT, przy jednoczesnym zachowaniu możliwości zastosowania zwolnienia z opodatkowania. O powyższej klasyfikacji zdecydował głównie fakt, iż w ramach akcji promocyjnej rolnicy mają możliwość dokonania wyboru spośród szerokiej oferty produktów spółki (od której towary zostały nabyte) oraz podmiotów zewnętrznych.

Podkreślono również, iż z tytułu wydania nagród w sprzedaży premiovej, na podatniku ciąży obowiązek płatnika.

Komentarz eksperta

Powyższy wyrok NSA wpisuje się w bogatą linię orzeczniczą sądów administracyjnych w zakresie mechanizmu sprzedaży premiovej na gruncie ustawy PIT. Niemniej, należy zwrócić uwagę na uszczegółowienie definicji sprzedaży premiovej zaproponowanej przez NSA w ustnym uzasadnieniu do wyroku.

Dotychczas sprzedaż premiova definiowana była jako umowa sprzedaży, zawarta pomiędzy kupującym a sprzedającym, która dodatkowo zawierała element przyznania kupującemu premii. W uzasadnieniu ustnym do wyroku NSA uznał za cechę charakterystyczną tego typu akcji promocyjnej również niejednorodność zakupywanych towarów oraz produktów (nagród) otrzymywanych w ramach akcji promocyjnej.

Ww. kwestia nie była ostatnimi czasy podnoszona w orzecznictwie, z tego względu należy zwrócić szczególną uwagę na pisemne uzasadnienie do tego wyroku oraz śledzić linię interpretacyjną i orzeczniczą pod kątem ewentualnej zmiany w definiowaniu pojęcia „sprzedaży premiovej”.

ANNA PACUSKA
DORADCA PODATKOWY

Kwestia uznania danego produktu za płyn do papierosów elektronicznych (tj. za wyrób podlegający akcyzie) w zależności od jego faktycznego przeznaczenia, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 16 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-3.4013.124.2021.2.JS

Przedmiotem wniosku o interpretację było rozstrzygnięcie, czy Wnioskodawca (zamierzający sprzedawać hurtowo oraz detalicznie płyny, składające się w całości, bądź w części z gliceryny roślinnej, glikolu propylenowego, aromatów smakowych oraz opcjonalnie alkoholu etylowego, wody demineralizowanej lub innych nośników, z przeznaczeniem jako środek do aromatyzowania tytoniu w warunkach domowych, a więc innym niż do użycia w papierosach elektronicznych) będzie zobowiązany do rozliczania akcyzy z tego tytułu, w tym także w sytuacji zmiany ww. przeznaczenia przez nabywców Spółki oraz wykorzystania tych płynów na dalszym etapie obrotu w papierosach elektronicznych.

Płyny będą przystosowane do indywidualnego wykorzystania przez konsumentów jako środek do aromatyzacji tytoniu i z takim przeznaczeniem będą sprzedawane przez Spółkę. Skład tych płynów będzie przy tym tożsamy ze składem beznikotynowych płynów stosowanych zwykle w papierosach elektronicznych, które są uznawane za wyroby akcyzowe. Płyny te mają być docelowo sprzedawane m.in. hurtowo przedsiębiorcom prowadzącym punkty sprzedaży detalicznej, specjalizujące się w sprzedaży produktów z branży e-papierosów.

Wnioskodawca przyjął stanowisko, że działalność objęta zapytaniem nie będzie podlegać u niego opodatkowaniu akcyzą, nawet wówczas, gdy dojdzie do wykorzystania płynów niezgodnie z przeznaczeniem (z którym były oferowane na sprzedaż przez Wnioskodawcę) na dalszym etapie obrotu, czyli gdy roztwór ten zostanie przeznaczony do wykorzystania w papierosach elektronicznych, a nie jako środek do aromatyzowania tytoniu.

Z powyższym stanowiskiem zgodził się organ podatkowy. Dyrektor KIS, w ślad za opisem zdarzenia przedstawionym przez Spółkę uznał, że produkowane i sprzedawane płyny w tej sytuacji będą miały przeznaczenie inne niż do wykorzystania w papierosach elektronicznych. Jednocześnie, komponenty do ich produkcji będą nabywane jako wyroby nieak-

cyzowe. Tym samym, płyny nie spełniają kryteriów do uznania ich za płyny do papierosów elektronicznych w rozumieniu ustawy akcyzowej. W efekcie, sprzedaż płynów w opisanym zdarzeniu nie podlega opodatkowaniu akcyzą. Spółka nie powinna również ponosić ryzyka akcyzowego w przypadku niezgodnego z przeznaczeniem wykorzystania płynów przez nabywców.

Komentarz eksperta

Omawiana interpretacja, choć z punktu widzenia literalnego brzmienia przepisów akcyzowych (w tym szczególnie definicji legalnej płynu do papierosów elektronicznych) wydaje się być formalnie poprawna, może spełniać swoją funkcję ochronną jedynie pozornie. W zasadzie Dyrektor KIS nie mógł wydać w tej sprawie innego rozstrzygnięcia (wobec bezpośredniego wskazania przez Spółkę w opisie zdarzenia, że płyn nie służy do wykorzystania w papierosach elektronicznych), gdyż zgodnie z przepisami Ordynacji podatkowej organ jest ściśle związany przedstawionym we wniosku stanem faktycznym/opisem zdarzenia przyszłego.

To Wnioskodawca ponosi ryzyko związane z ewentualnym błędnym lub nieprecyzyjnym przedstawieniem we wniosku opisu sprawy. Interpretacja indywidualna spełnia zatem swoją funkcję ochronną w takim zakresie, w jakim przedstawiony we wniosku stan faktyczny/opis zdarzenia przyszłego pokrywają się z rzeczywistymi okolicznościami ustalonymi przez organ w trakcie ewentualnej kontroli. Jeżeli pozytywne dla wnioskodawcy stanowisko zawarte w danej interpretacji bazuje na informacji wnioskodawcy o przeznaczeniu „nieakcyzowym” danego wyrobu, to wówczas błędne określenie tego przeznaczenia we wniosku przełoży się bezpośrednio na bezwartościowość uzyskanej interpretacji.

Przeznaczenie to należy jednak analizować w każdej sprawie osobno, w oparciu o szereg ustaleń faktycznych/technicznych dotyczących danego wyrobu, czy informacji o działalności prowadzonej przez nabywców. Wydaje się, że w przypadku tego rodzaju płynów organy z dużym

prawdopodobieństwem mogą to przeznaczenie „nieaktywne” kwestionować, o czym może świadczyć w szczególności lipcowy komunikat Ministerstwa Finansów, potwierdzający opisane powyżej ryzyka, tj.:

- każdy roztwór, którego charakter/ skład/właściwości wskazują, że jest przeznaczony do papierosów elektronicznych, sprzedawany w sklepach bądź punktach sprzedaży z wyrobami tytoniowymi oraz ich substytutami, podlega opodatkowaniu akcyzą i obowiązkowi oznaczania znakami akcyzy (banderolowania);
- o przeznaczeniu nie decyduje stosowna informacja w punkcie sprzedaży, czy opakowaniu wyrobu, lub jej brak, tylko fakt, że produkt mogący

być wykorzystywany w papierosach elektronicznych oferowany jest w sklepach bądź innych punktach sprzedaży z wyrobami tytoniowymi i ich substytutami (w omawianej sprawie były to wyspecjalizowane w tego rodzaju płynach placówki).

Z pewnością zatem nie należy bezpośrednio przedkładać konkluzji płynących z omawianej interpretacji na każdą inną sprawę, w której przeznaczenie danego wyrobu może wpływać na potencjalne obowiązki na gruncie akcyzy.

MATEUSZ ŚLIWIŃSKI
STARSZY KONSULTANT

WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

SPIS TREŚCI

- Zasady rozliczenia na gruncie VAT usług świadczonych przez oddział na rzecz spółki macierzystej, która jest członkiem grupy podatkowej na gruncie podatku od wartości dodanej, wyrok NSA z 18 marca 2021 r., sygn. I FSK 2386/18** _____ 7
- Zasady stosowania art. 15e ust. 1 ustawy CIT w odniesieniu do kosztów poniesionych przed wprowadzeniem tego przepisu, a potrącanych po jego wprowadzeniu, wyrok WSA w Warszawie z 16 marca 2021 r., sygn. III SA/WA 2452/20** _____ 8
- Wyplacane spółce komunalnej odszkodowanie w formie zwrotu kosztów zabezpieczenia sieci wodociągowej na wpływy eksploatacji górniczej nie podlega opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 18 marca 2021 r., sygn. I FSK 1162/18** _____ 9

Zasady rozliczenia na gruncie VAT usług świadczonych przez oddział na rzecz spółki macierzystej, która jest członkiem grupy podatkowej na gruncie podatku od wartości dodanej, wyrok NSA z 18 marca 2021 r., sygn. I FSK 2386/18

Istota wyroku TSUE z dnia 17 września 2014 r. w sprawie C-7/13 (*Skandia America Corp. USA, filial Sverige*) sprowadza się do uznania, że usługi świadczone przez podmiot trzeci na rzecz członka grupy VAT należy uznać, do celów VAT, za wykonywane nie na rzecz tego członka, lecz samej grupy VAT, do której on należy. Ze stwierdzenia tego wynika, że przynależność podmiotu do grupy VAT modyfikuje relacje dotyczące stron w ramach świadczonych usług na gruncie podatku od wartości dodanej. Akcentowane przez organ różnice w stanie faktycznym sprawy rozpatrywanej przez TSUE i w tym postępowaniu, nie negują zasady wynikającej z omawianego wyroku TSUE.

W przypadku utworzenia grupy podatkowej VAT, to grupa staje się podatnikiem w miejsce poszczególnych podmiotów ją tworzących. Skoro jest ona pod każdym względem porównywalna do podatnika składającego się tylko z jednej jednostki, to usługi świadczone przez podmiot trzeci na rzecz członka grupy należy uznać do celów VAT za wykonywane nie na rzecz tego członka, lecz samej grupy VAT.

Nie sposób zatem zgodzić się z organem, że oddział świadczy swoje usługi wyłącznie bezpośrednio na rzecz spółki macierzystej, a nie na rzecz grupy VAT, której jest ona członkiem.

Dla przedstawionej konkluzji nie ma znaczenia fakt, iż Polska nie implementowała regulacji określonej w art. 11 Dyrektywy 112 i na gruncie polskiego prawa nie przewidziano możliwości tworzenia grupy podatkowej dla potrzeb VAT. Brak w prawie krajowym przepisów umożliwiających tworzenie grupy podatkowej VAT nie wyklucza możliwości odwoływania się do tez sformułowanych w orzecznictwie TSUE w tym zakresie.

W świetle stanu faktycznego, okolicznością istotną dla oceny prawidłowości stanowiska spółki jest fakt, że oddział realizuje czynności na rzecz spółki, która jest członkiem grupy VAT. Zasadne było zatem, przy dokonaniu wykładni przepisów polskiego prawa podatkowego, odwołanie się także do tez orzeczeń TSUE, które odnosiły się do transakcji, których stroną była grupa VAT. Reasumując, czynności wykonywane przez oddział zagranicznej spółki z siedzibą w Wielkiej Brytanii w istocie są świadczone nie na rzecz spółki będącej członkiem grupy VAT, lecz dla samej grupy, do której należy spółka macierzysta, gdyż grupa VAT winna być uznana za podatnika odrębnego od spółek wchodzących w jej skład.

Zasady stosowania art. 15e ust. 1 ustawy CIT w odniesieniu do kosztów poniesionych przed wprowadzeniem tego przepisu, a potrącanych po jego wprowadzeniu, wyrok WSA w Warszawie z 16 marca 2021 r., sygn. III SA/WA 2452/20

Przy wprowadzeniu art. 15e ust. 1 ustawy CIT, ustawodawcy chodziło przede wszystkim o wyeliminowanie generowania sztucznych kosztów, które prowadzi do tzw. erozji bazy podatkowej. Intencją ustawodawcy było eliminowanie kosztów pozornych, czyli tych wydatków, które nie spełniają ustawowej definicji z art. 15 ust. 1 ustawy CIT, gdyż nie zostały poniesione w celu osiągnięcia, zachowania przychodu lub zabezpieczenia jego źródła, lecz w celu zawyżenia wyniku finansowego jednego podmiotu powiązanego kosztem wyniku drugiego takiego podmiotu. W rzeczywistości więc art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT, jest dla wyeliminowania tego typu wydatków z kręgu kosztów zbyteczny, gdyż i tak nie spełniają one definicji kosztu ze względu na brak intencji osiągnięcia przychodu (zachowania przychodu lub zabezpieczenia jego źródła).

Wprowadzając do ustawy art. 15e ust. 1 ustawy CIT ustawodawca zamierzał jednak *a limine* uniknąć trudnych sporów z podatnikami co do tego, czy dany wydatek był rzeczywisty, czy zmierzał tylko do zwiększenia przychodów jednego podmiotu powiązanego (często z siedzibą za granicą) oraz do zmniejszenia dochodu innego takiego podatnika (zwykle krajowego), co w praktyce występuje wyłącznie z powodu powiązań kapitałowych i personalnych pomiędzy podmiotami, i co nie jest wynikiem normalnej gry rynkowej.

Można powiedzieć, że ustawodawca przyjmuje „domniemanie”, że stosunki prawne i gospodarcze pomiędzy podmiotami powiązanymi, które mają za przedmiot pewne usługi niematerialne, są „podejrzane” i zmierzają zazwyczaj do sztucznej, nielegalnej erozji bazy podatkowej. Brzmienie art. 15e ust. 1 pkt 1 ustawy CIT wskazuje jednak, że ustawodawca w tym przepisie godził się także na wyeliminowanie z kręgu kosztów tych wydatków, które wcale nie są pozorne i nie stanowią konsekwencji istniejących powiązań i zależności spółek, lecz opierają się na zasadach rynkowych i mają faktyczne gospodarcze i biznesowe uzasadnienie. Eliminacja takich wydatków z kręgu kosztów jest jednak ubocznym, niezamierzonym i niepożądanym efektem ingerencji ustawodawcy w praktykę nielegalnego zaniżania podstawy opodatkowania.

Dlatego też wspomniana „zgoda” ustawodawcy nie jest pełna i bezwarunkowa. Ustawodawca, chcąc ograniczyć praktyczne, niekorzystne dla podatników konsekwencje wspomnianego „domniemanie”, zamierzał w art. 15e ust. 11 pkt 1 ustawy CIT, wprowadzić mechanizm pozwalający zidentyfikować transakcje realne i rynkowe oraz rozgranaczyć je od transakcji pozornych i nierynkowych.

Celowościowa wykładnia art. 15e ust. 11 pkt 1 ustawy CIT, wydaje się jak najbardziej dopuszczalna, skoro na gruncie językowym przepis ten nie daje jednoznacznych wyników, a ponadto taka wykładnia celowościowa służy w istocie podatnikom, gdyż pozwala w większym zakresie respektować podstawową naturę podatku dochodowego, jako podatku od dochodu właśnie, czyli od różnicy pomiędzy przychodem, a rzeczywistym (nie sztucznym, nie pozornym) kosztem jego uzyskania.

Nie istnieją przesłanki, które uzasadniałyby pogląd, że ustawodawca godził się bez żadnych wyjątków na zignorowanie tej natury podatku dochodowego w przypadkach, kiedy koszt podatkowy jest rzeczywiście, niewątpliwie takim kosztem, tj. kiedy nie ma charakteru pozornego, kiedy nie ma nawet ryzyka takiej pozorności, i kiedy wydatek absolutnie musiał być poniesiony, choćby nastąpiło to na rzecz podmiotu powiązanego. Skoro, jak wynikało z wniosku, opisane wydatki są niezbędne dla świadczenia usług przez spółkę, i skoro konieczny w tym zakresie zarzut został sformułowany w samej skardze, to jedyną metodą odmówienia tym wydatkom statusu kosztów podatkowych byłoby zakwestionowanie przez organ wskazanej niezbędności tych wydatków dla świadczenia usług spółki.

Wymagałoby to jednak zakwestionowania faktu jawnie zadeklarowanego przez samą spółkę, co z zasadniczych powodów nie jest dopuszczalne w postępowaniu o udzielenie interpretacji indywidualnej.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy nowelizującej z 17 października 2017 r., przepisy ustawy CIT w brzmieniu nadanym tą ustawą nowelizującą (czyli m.in. nowy art. 15e ustawy CIT) stosuje się do dochodów (przychodów) uzyskanych od dnia 1 stycznia 2018 r. Ustawa nowelizująca nie przesądza jednoznacznie, w jaki sposób (według jakich przepisów) kwalifikować koszty uzyskania przychodów poniesione przed tą datą, które potencjalnie miały status kosztów w dacie poniesienia, choć przepis odraczał w czasie możliwość potrącenia tego kosztu,

tj. wyznaczał datę potrącenia na okres już od dnia 1 stycznia 2018 r. (art. 16 ust. 1 pkt 8b ustawy CIT). Przyznana podatnikowi swoista ekspektatywa uprawnienia do uznania danego wydatku jako koszt podatkowy powinna pozostać pod ochroną prawa, i w tym świetle należy rozstrzygać wątpliwości co do wykładni wskazanego art. 4 ust. 1 ustawy nowelizującej.

Skoro zatem spółka ponosiła wydatki na opłaty opcyjne już przed 2018 r., ale z powodu art. 16 ust. 1 pkt 8b ustawy CIT, mogłyby one zostać potrącone jako koszt dopiero poczynawszy od roku 2018, to ewentualne ograniczenie możliwości uznania za koszt takich wydatków rzeczywiście nie może dotyczyć opłat opcyjnych poniesionych wcześniej. Wykładnia zaprezentowana przez organ ignoruje bowiem konstytucyjną wartość, jaką jest zasada ochrony praw już skutecznie, niewadliwie nabytych, a nadto rzeczywiście prowadzi do powiększenia zakresu obowiązku podatkowego z mocą wsteczną. Powyższa ocena ma jednak znaczenie jedynie posiłkowe, skoro niezależnie od tej oceny co do wykładni art. 4 ust. 1 ustawy nowelizującej, wydatki na opłaty opcyjne miały charakter wydatku koniecznego dla świadczenia przez spółkę usług zgodnie z przyjętym modelem biznesowym.

Wypłacane spółce komunalnej odszkodowanie w formie zwrotu kosztów zabezpieczenia sieci wodociągowej na wpływy eksploatacji górniczej nie podlega opodatkowaniu VAT, wyrok NSA z 18 marca 2021 r., sygn. I FSK 1162/18

Wypłacane spółce świadczenie pieniężne w formie zwrotu kosztów zabezpieczenia sieci w ramach zapobiegania, usuwania i naprawiania szkód górniczych, nie podlega opodatkowaniu VAT, gdyż nie mieści się w katalogu czynności opodatkowanych wyzna-

czonym przez art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy VAT. Zwrot kosztów zabezpieczenia sieci na wpływy eksploatacji górniczej nie jest płatnością za świadczenie usługi. Jest rekompensatą za poniesione nakłady związane z zabezpieczeniem sieci na wpływy eksploatacji górniczej. Spółka poprzez zabezpieczenie sieci zmniejsza ryzyko wystąpienia awarii spowodowanej ruchem zakładu górniczego, co w konsekwencji pozwala na swobodne dysponowanie nieruchomością.

Działanie takie jest wynikiem obowiązków publicznoprawnych nałożonych m.in. na kopalnie (zakłady górnicze) a nie jest wynikiem wyłącznie cywilnoprawnej umowy pomiędzy stronami swobodnie kształtującymi zasady i warunki tejże umowy.

Zgodnie z treścią art. 145 ustawy - Prawo geologiczne i górnicze, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, do naprawienia szkód (o których mowa w art. 144 ust. 1 i 2 tej ustawy) stosuje się przepisy KC. Odpowiedzialność za szkody górnicze ma charakter odpowiedzialności deliktowej, a zatem zastosowanie do niej znajdzie m.in. art. 435 § 1 KC. Zgodnie z przedstawionym stanem faktycznym oraz ugodą, spółka otrzymała odszkodowanie od przedsiębiorstwa górniczego (zwrot kosztów zabezpieczenia sieci wodociągowo-kanalizacyjnej) w trybie i na zasadach wynikających z ustawy - Prawo geologiczne i górnicze.

W takim przypadku nie można twierdzić, że spółka wykonuje „świadczenie za wynagrodzeniem” na rzecz przedsiębiorstwa górniczego. Prace objęte ugodą a wynikające bezpośrednio z treści i wyraźnego brzmienia ustawy - Prawo geologiczne i górnicze - powodują jedynie przywrócenie stanu pierwotnego (co prawda w nowej technologii, ale nielogiczne byłoby inne działanie) i zmniejszają ryzyko awarii spowodowanej ruchem zakładu górniczego.

WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

SPIS TREŚCI

Ustalenie prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z faktur wystawianych na podstawie umowy sponsoringu , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22 lipca 2021 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.194.2021.3.PG	11
Wpłata kwoty z tytułu bezpodstawnej reklamacji jako przychód składającego reklamację , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22 lipca 2021 r., sygn. 0112-KDWL.4011.89.2021.2.DK	11
Neutralność na gruncie CIT nieodpłatnych doładowań dokonywanych na rzecz klientów , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.14.2021.4.PB	11
Kwestia korekty kosztów uzyskania przychodów w roku podatkowym otrzymania interpretacji lub prawomocnego wyroku sądu administracyjnego potwierdzającego prawo do ujęcia danego wydatku jako kosztu , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.218.2021.1.SK	12
Opodatkowanie podatkiem „u źródła” odsetek wypłacanych w ramach struktury cash-poolingu , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.163.2021.4.APO	12
Zwolnienie z VAT importu usług związanych z umowami leasingowymi , interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 12 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.300.2021.2.ICZ	13

Ustalenie prawa do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z faktur wystawianych na podstawie umowy sponsoringu, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22 lipca 2021 r., sygn. 0112-KDIL1-2.4012.194.2021.3.PG

W omawianej sprawie warunki uprawniające do odliczenia będą spełnione, bowiem - jak wynika z okoliczności sprawy - spółka jest zarejestrowanym, czynnym podatnikiem VAT, a przeprowadzone świadczenia wynikające z zawartej umowy sponsoringu mają związek z czynnościami opodatkowanymi. Dodatkowo zawarcie umowy ze sponsorowanym ma na celu przede wszystkim wpłynąć na potencjalny wzrost przychodów spółki z tytułu świadczonych usług i dostaw towarów.

Ponoszone przez spółkę wydatki na promocję (reklamę) w ramach umowy sponsoringu mają przyczyniać się m.in. do rozpowszechniania informacji na temat spółki oraz świadczonych przez nią usług, a także promowania marki. Ponadto, na fakturze wystawionej z tytułu zawartej umowy sponsoringu znajdować się będą pozycje dotyczące konkretnych działań w zakresie usługi reklamowej oraz zostanie wykazana kwota VAT.

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy VAT, spółce przysługuje prawo do obniżenia podatku należnego o podatek naliczony wynikający z faktur wystawionych przez sponsorowanego. Reasumując, spółce będzie przysługiwać prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego wynikającego z faktur wystawianych na podstawie umowy sponsoringu.

Wypłata kwoty z tytułu bezpodstawnej reklamacji jako przychód składającego reklamację, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 22 lipca 2021 r., sygn. 0112-KDWL.4011.89.2021.2.DK

Wypłata klientowi przez bank świadczeń – niezależnie od stosowanego nazewnictwa (rekompensata, odszkodowanie), niemająca oparcia o istnienie odpowiedzialności wynikającej z przepisów ustawy o usługach płatniczych oraz KC, nie korzysta ze zwolnienia określonego w art. 21 ust. 1 pkt 3 ustawy PIT.

A zatem, w opisanych we wniosku przypadkach, gdy reklamacja klienta jest uznawana

przez bank za niezasadną (tj. gdy winy za wystąpienie nieprawidłowości nie można przypisać bankowi), niemniej jednak bank, w celu utrzymania dobrych relacji z klientem lub ze względu na inne szczególne okoliczności, decyduje się dokonać wypłaty rekompensaty w celu pokrycia powstałych szkód majątkowych (zwrotu poniesionych przez klienta kosztów i strat finansowych), powinna zostać wystawiona względem klienta (i właściwego dla niego urzędu skarbowego) informacja PIT-11 zgodnie z art. 42a w zw. z art. 20 ustawy PIT, w którym należy wykazać wypłacone środki jako przychód z innych źródeł.

Neutralność na gruncie CIT nieodpłatnych doładowań dokonywanych na rzecz klientów, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 21 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB2-1.4010.14.2021.4.PB

Z opisu sprawy wynika, że spółka prowadzi działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usługi telekomunikacyjnych na zasadzie prepaid (usługi przedpłacone). Klienci nabywając karty SIM i włączając się do sieci telekomunikacyjnej spółki mogą po doładowaniu środkami pieniężnymi korzystać z oferowanych usług telekomunikacyjnych. Doładowanie stanowi sprzedaż usług telekomunikacyjnych.

Spółka zamierza nagradzać swoich abonentów w systemie poleceń/rekomendacji, w ramach którego abonenci za zarekomendowanie usług spółki i pozyskanie nowego klienta dla spółki będą otrzymywać bonusy wyrażone w wartościach pieniężnych do wykorzystania na doładowania. Bonusy te, wyrażone w wartościach pieniężnych do wykorzystania na doładowania należy uznać za bonifikatę w rozumieniu art. 12 ust. 3 ustawy CIT. Spółka udzielając takiego bonusu w myśl art. 12 ust. 3 ustawy CIT, ma prawo wyłączyć z przychodu kwotę równą wartości udzielonej bonifikaty. Kwota ta nigdy nie stanie się przysporzeniem majątkowym po stronie spółki.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe, uznać należy, że doładowania z wykorzystaniem bonusu przy których abonenci nie będą mieli nic do zapłaty (cena po zastosowaniu bonusu wyniesie 0 zł) będą neutralne podatkowo. Spółka nie osiągnie w takiej sytuacji przychodu i nie będzie zobowiązana do uiszczenia CIT od kwoty odpowiadającej wartości przyznanego w tym przypadku bonusu.

Kwestia korekty kosztów uzyskania przychodów w roku podatkowym otrzymania interpretacji lub prawomocnego wyroku sądu administracyjnego potwierdzającego prawo do ujęcia danego wydatku jako kosztu, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 20 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-2.4010.218.2021.1.SK

w przedmiotowej sprawie, jak wynika z opisu stanu faktycznego/zdarzenia przyszłego, bank ostrożnościowo nie zaliczył wydatków do kosztów uzyskania przychodów. Skoro tak, to wydatek taki, nie będąc kosztem uzyskania przychodu nie może być korygowany. Z tej przyczyny w przedstawionym opisie sprawy art. 15 ust. 4i ustawy CIT nie znajdzie zastosowania.

A zatem, w sytuacji otrzymania przez bank interpretacji indywidualnej, czy prawomocnego wyroku sądu administracyjnego, rozstrzygającego kwestię możliwości uznania określonego kosztu za koszt uzyskania przychodu, bank będzie uprawniony do jego ujęcia w kosztach roku podatkowego którego koszt ten dotyczy przy założeniu, że zobowiązanie podatkowe za ten okres nie uległo przedawnieniu.

Opodatkowanie podatkiem „u źródła” odsetek wypłacanych w ramach struktury *cash-poolingu*, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 19 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB1-3.4010.163.2021.4.APO

Spółka planuje, wraz z innymi podmiotami z grupy, przystąpić do systemu automatycznej centralizacji środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych (tzw. *cash-pooling*), w celu poprawy płynności finansowej grupy. Poszczególni uczestnicy lub pool leader będą rzeczywistymi właścicielami (*beneficial owner*) w odniesieniu do odsetek wypłacanych przez spółkę jako uczestnika w ramach struktury *cash-poolingu*.

Należności, o których mowa we wniosku, nie będą wypłacane na rzecz uczestników, którzy mają siedzibę w krajach innych niż Polska, prowadzących w Polsce działalność poprzez zakład.

Łączna kwota należności wypłacanych z tytułów wymienionych w art. 21 ust. 1 oraz art. 22 ust. 1 ustawy CIT, na rzecz tego samego podatnika, nie powinna przekroczyć kwoty, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy CIT, tj. kwoty 2.000.000 zł. W przypadku przekroczenia limitu kwotowego, o którym mowa w art. 26 ust. 1 ustawy CIT, spełnione zostaną warunki określone w art. 26 ust. 7a-7j ustawy CIT. Warunki, o których mowa w art. 26 ust. 1 oraz 26 ust. 7a ustawy CIT, dla zastosowania stawki podatku albo zwolnienia lub niepobrania podatku wynikających z przepisów szczególnych lub UPO zostaną spełnione.

W tej sytuacji należy uznać, iż spółka powinna ustalić osobę podatnika, na rzecz którego przekazywane będą odsetki, a następnie zastosować postanowienia odpowiedniej UPO tak, aby określić właściwą stawkę podatkową, czy też od tego podatku odstąpić, jeżeli dana umowa zawiera regulacje, na mocy których Polska jako państwo, w którym odsetki powstają - „państwo źródła”, zrezygnowała z opodatkowania danych przychodów wobec rezydentów państwa, z którym dana umowa została zawarta.

W świetle powyższego, odsetki wypłacane przez spółkę jako uczestnika w ramach struktury *cash-poolingu*, których rzeczywistym odbiorcą będą poszczególni uczestnicy lub *pool leader*, będą podlegać opodatkowaniu podatkiem „u źródła” w Polsce z zastosowaniem postanowień UPO zawartej z państwem, w którym siedzibę ma rzeczywisty odbiorca, tj. poszczególni uczestnicy lub pool leader, pod warunkiem spełnienia określonych warunków do zastosowania postanowień UPO.

Zwolnienie z VAT importu usług związanych z umowami leasingowymi, interpretacja indywidualna Dyrektora Krajowej Informacji Skarbowej z 12 lipca 2021 r., sygn. 0111-KDIB3-1.4012.300.2021.2.ICZ

Jak wynika z opisu sprawy, umowa ramowa regulująca warunki sprzedaży na rzecz X DE wierzytelności z tytułu zawieranych przez X PL (wnioskodawcę), jako finansującego umów leasingu, nie nakłada na kupującego żadnych innych, dodatkowych świadczeń (poza samym obowiązkiem zapłaty ceny nabycia wierzytelności). W związku z realizacją umowy ramowej X PL będzie odpowiedzialna za zarządzanie umowami leasingu oraz ściąganie wierzytelności będących przedmiotem sprzedaży na rzecz X DE. W tym zakresie X PL będzie wykonywać m.in.: czynności zarządzania wierzytelnościami jako powiernik, ściągania wierzytelności we własnym imieniu i na rachunek X DE i prowadzenia wymaganej księgowości (np. monitorowanie zadłużenia, działania związane z egzekwowaniem należnych wierzytelności) oraz do przechowywania

dokumentacji związanej z powyższymi czynnościami.

W opisywanym zdarzeniu przyszłym, charakter czynności wykonywanych przez X DE na rzecz X PL wskazuje, że X DE poprzez nabycie wierzytelności udziela X PL finansowania i poprawia jej płynność finansową. Umowa nie zawiera również postanowienia umożliwiającego dokonanie cesji zwrotnej wierzytelności na X PL. W związku z nabyciem wierzytelności kupujący nie będzie zatem świadczyć usług, o których mowa w art. 43 ust. 15 ustawy VAT, tj. czynności ściągania długów, w tym factoringu, usług doradztwa ani usług w zakresie leasingu.

Zatem, stwierdzić należy, że świadczenie usług na podstawie umowy ramowej stanowi usługę w zakresie długów zwolnioną od podatku na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 40 ustawy VAT. Podstawę opodatkowania z tytułu świadczenia usługi wykupu wierzytelności stanowić będzie dyskonto, tj. różnica między wartością nominalną wierzytelności, a ceną za którą zostaną one nabyte przez X DE od X PL.

PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

ANDRZEJ PACZUSKI
tel. +48 510 051 712
andrzej.paczuski@ptpodatki.pl

ANDRZEJ TAUDUL
tel. +48 502 184 839
andrzej.taudul@ptpodatki.pl

WARSZAWA

ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE

Podchorążych 1, 40-043 Katowice
tel. 32 704 79 39, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl